

เทศน์อบรมฆราวาส ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ธรรมชำระความสกปรกของกิเลส

ก่อนอื่นจึงขอภัยจากพี่น้องลูกหลานทั้งหลายว่า เวลานี้สังขารร่างกายของหลวงตาไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว สุขภาพทรุดโทรมลงทุกวัน ๆ การเทศน์ว่าการไม่มีความสะดวกเลย ล้มลุกคลุกคลาน จำได้หายไป ๆ เทศน์ขาดวรรคขาดตอนเพราะความจำหลงลืม เทศน์ไปขาดไปไม่เหมือนแต่ก่อน หากว่าฟังข้อธรรมข้อธรรมตอนใดไม่เข้าใจก็กรุณาผ่านไป

ที่อุตสาหะพยายามมาแสดงธรรมให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟังนี้ ก็เพราะเห็นแก่ชาติบ้านเมืองของเรา พร้อมทั้งพี่น้องชาวไทยซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกัน กำลังได้รับความลำบากขัดสนทางปัจจัยเครื่องอาศัยทั้งหลาย ภาษาของพระท่านเรียกว่าปัจจัย คือเครื่องอาศัยเครื่องอุดหนุนให้เป็นไปในวันหนึ่ง ๆ ท่านเรียกว่าปัจจัย นี้กำลังขาดแคลนในชาติไทยของเรา และด้านศีลธรรมก็รู้สึกว่าขาดแคลนเบาบางลงไปมาก จึงนำวิตก

ด้วยเหตุนี้การแสดงธรรมสถานที่ใดก็ตาม จึงต้องแสดงเกี่ยวกับธรรมทางด้านจิตใจไม่เว้นแต่ละแห่ง ๆ เพราะใจเป็นของสำคัญมาก เอ้อ กำลังเทศน์เราลืมบอก ใครอย่าถ่ายภาพนะ การถ่ายภาพทำให้เสียหายมาก เป็นอันตรายต่อการเทศน์ด้วย เป็นอันตรายต่อผู้ฟังด้วย เราลืมบอกตะกั๊ว นั้นเห็นไหมละ เลยตั้งบทใหม่ขึ้นมาแหละ

นี่เป็นครั้งที่สองที่ทางมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้มีความพร้อมเพรียงสามัคคีด้วยความรักชาติ ได้เชื้อเชิญบรรดาญาติมิตรทั้งหลายมารวมกำลังใจกัน เพื่อบริจาคสมบัติเงินทองที่มีมากน้อย เข้าสู่หัวใจแห่งประเทศชาติของเรา คือ คลังหลวงเวลานี้กำลังขาดแคลนมาก ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ทั้งสามประเภทนี้รู้สึกว่าขาดแคลนมากในประเทศไทยของเรา จึงต้องได้ช่วยกันอุดหนุนทุกวิถีทางเพื่อชาติของตนทั่วหน้ากัน เพราะงานนี้เป็นงานที่ศาสนาเป็นผู้นำ ไม่มีกั๊ก ไม่มีเหล้า ไม่มีคณะนั้นคณะนั้น ไม่มีข้าศึกศัตรู

เพราะพระพุทธเจ้าประทานธรรมมาโปรดโปรดแก่พี่น้องชาวไทยทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธ จึงไม่มีอะไรเป็นข้าศึกศัตรู เป็นธรรมล้วน ๆ และเป็นสิ่งที่พี่น้องทั้งหลายจะพร้อมใจกันยึดหลักธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วตามเสด็จท่านด้วยความพอใจและปฏิบัติตาม เพราะว่านาน ๆ หรือว่าไม่เคยมีในประเทศไทยของเรา ที่พระจะมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย โดยศาสนาเป็นธรรมอันเลิศเลอมาประกาศโปรดโปรด ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบได้เข้าถึงใจนี้ไม่เคยมีมาเลย คราวนี้ได้ปรากฏมีเสียแล้ว เพราะเหตุแห่งความเมตตาตั้งที่เคยได้เรียนให้ทราบแล้ว

เรามีความเมตตาสงสารห่วงใยชาติบ้านเมืองของเรามาก สำหรับเราเองเราไม่มีปัญหาใด ๆ แล้ว ภายในจิตใจได้สลัดปิดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่ปรากฏว่ามีสมมุติขึ้นใด กิเลสตัวใด เข้ามาผ่านภายในจิตใจนี้ ให้เป็นการรบกวนและรบกวนรบกวนกับมันอีกต่อไป เราไม่มีแล้ว ได้ครองความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นมาเป็นเวลาหลายปี ถ้านับเป็นจำนวนก็ได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว

ตั้งแต่วันเผาศพกิเลสซึ่งเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วด้วยตปธรรม คือธรรมที่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กิเลสภายในหัวใจแหลกเหลวลงไปแล้ว ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม บนวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนครตั้งแต่บัดนั้นมา วันนั้นเป็นวันฟ้าดินถล่มภายในหัวใจ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน กิเลสได้ม้วนเสื่อลงไป เผาศพกิเลสเรียบร้อยแล้ว ครองความบริสุทธิ์มาตั้งแต่บัดนั้น แล้วก็ทำประโยชน์เรื่อยมาด้วยความสงสารเป็นพื้นของใจ

จนกระทั่งบัดนี้ก็ได้อาเจาชาติไทยของเรา ซึ่งกำลังอัศจรรย์ขัดสนจนตรอกจนมุม ความสงสารนี้ก็ทนอยู่ไม่ได้ จึงต้องนำตัวออกมาประกาศ เพื่อเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะเราไม่มีสิ่งใดแล้วที่จะเป็นของลี้ลับหลบ ๆ ซ่อน ๆ ภายในจิตใจ เราไม่มี เรามีแต่ความเมตตาล้วน ๆ สั่งสอนและสงเคราะห์ด้วยความเมตตาล้วน ๆ จึงได้นำตนออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายด้วยความบริสุทธิ์ใจ

นี่แหละเหตุที่จะตะเกียกตะกายขึ้นเวทีก็ได้ ขึ้นบนธรรมมาสน์เทศนาว่าการสงเคราะห์สงหา ทั้งด้านวัตถุและอรรถธรรมก็ไม่ผิด จึงได้ตะเกียกตะกายเรื่อยมาอย่างนี้ การเทศนาว่าการจึงไม่สะดวก ไม่เหมือนแต่ก่อน ก็อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกาย จึงขอให้พี่น้องชาวพุทธเราได้ระลึกไว้เนื้อรู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ว่า พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกอย่างแท้จริง ไม่มีสิ่งใดที่จะสงสัยว่าพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาปลอม ตรัสไม่จริง สอนไม่จริง สอนแบบลุ่ม ๆ คลำ ๆ ในพระพุทธเจ้าไม่มี

ทรงสั่งสอนโลกด้วย โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงในทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ หยาบละเอียดประการใด ทรงรู้ได้อย่างชัดเจน เรียกว่า โลกวิทู ประจักษ์พระทัย แล้วนำธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนสัตว์โลก มีพวกเราซึ่งเป็นชาวพุทธเป็นสำคัญ จึงขอให้ฟังคำพระพุทธเจ้าโอวาทของพระพุทธเจ้านี้เป็นโอวาทที่หนักแน่นแม่นยำ ทุกบาททุกบาททุกกิติทุกก็ไม่คลาดเคลื่อน ดังที่ว่านรกมี นี่เป็นหลักสำคัญมาก

เพราะกิเลสอันเป็นภัยต่อธรรมนั้น มันจะตามล้างตามผลาญตามกัดกันตามปิดบังความจริงมันไม่ให้เห็น มันจะเปิดฉากความชั่วช้าลามก ความสกปรกโสภณมปลอมแปลงขึ้น เสกสรรปั้นยอขึ้นว่าเป็นของดี และปิดไว้ไม่ให้เห็นของดี มันเอาของชั่วออกดี

ตลาดลาดเลหโลกวงสัตว์โลกตลอดมา สัตว์โลกก็ล่มจมกับมันตลอดมาก็กับก็กลับนับไม่ถ้วน นี่เรียกว่าข้าศึกของธรรมที่ปิดกั้นสิ่งที่จริงที่มีทั้งหลาย

ดังที่พระองค์แสดงว่าบาปมีจริง บุญมีจริง นรกมีจริง สวรรค์มีจริง พรหมโลกมีจริง นิพพานมีจริง เปรต ผี เทวบุตรเทวดามีจริง พวกยักษ์พวกโจรพวกมารในร่างแห่งทิพย์ ซึ่งเป็นธรรมชาติที่ชั่วช้าลามกแทรกกันไปมีจริง เหมือนมนุษย์เรามีทั้งคนดีคนชั่ว สัตว์ดีสัตว์ชั่ว นี่คือพระโอวาทที่พระองค์ทรงแสดงตั้งแต่วันตรัสรู้แล้ว รู้แจ้งแทงทะลุในสิ่งเหล่านี้แล นอกจากรู้แจ้งแทงทะลุก็เลสทั้งหลายขาดสะบั้นออกจากพระทัยเรียบร้อยแล้ว ความรู้แจ้งเห็นจริงในสภาวะธรรมทั้งภายในภายนอกใน ได้กระจ่างขึ้นในพระทัยของพระพุทธเจ้า จึงได้นำธรรมเหล่านี้มาสอนโลก

นับตั้งแต่บาปมีจริง บุญมีจริง นรก สวรรค์ มีจริง เป็นชั้น ๆ เป็นตอน ๆ พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้โดยถูกต้อง นี่เรียกว่าสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีคลาดมีเคลื่อน ไม่มีผิดมีพลาด คือสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงตามสิ่งที่มีทั้งหลาย เราเป็นชาวพุทธกรุณาให้ฟังให้ยึดธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นหลักใจ อย่าให้กิเลสมันแทรกแซงมันสวมรอย มันเหยียบย่ำเข้ามาว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ว่านรกไม่มี สวรรค์ไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี

นี่เป็นเรื่องของกิเลสตัวจอมปลอมที่ปิดกั้นจิตใจของสัตว์โลกไว้ สิ่งที่มีมันบอกว่าไม่มี แต่สิ่งที่ไม่มันบอกว่ามี สิ่งที่ดีมันบอกว่าดี สิ่งที่ดีมันบอกว่าชั่ว เหล่านี้ล้วนแล้วแต่สิ่งจอมปลอมทั้งหลายแทรกกับธรรมของจริงแห่งพระพุทธเจ้า เราจึงควรปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ด้วยความมีสติพิจารณา อย่าเชื่ออย่างง่ายตาย ความเชื่ออย่างง่ายตายนั้นเป็นทางเดินอันโล่งของกิเลส ที่จะจุดลากเราไปไม่มีสิ้นสุด ถ้าความพิจารณาเสียก่อนแล้วค่อยทำอย่างนี้ เป็นเรื่องของอรรถของธรรม ไม่ค่อยเสียง่าย ๆ ผลลบไม่ค่อยมี แต่ถ้าเชื่อตามกิเลสแล้วจะเป็นผลลบวันยังค่ำคืนยังรุ่งและตลอดไป

เวลานี้พวกเราทั้งหลายกำลังตกอยู่ในความมืดบอด คำว่ามีมืดบอดเป็นอย่างไร ตามีเห็นเฉพาะสิ่งที่โลก ๆ เห็นทั้งหลาย หูมีก็ได้ยินผิว ๆ เฝิน ๆ ได้รู้ได้เห็นสิ่งใดมีแต่สิ่งผิว ๆ เฝิน ๆ ส่วนมากก็มีแต่เรื่องของกิเลสประดับร้านเอาไว้ ให้ดูเป็นของสวยของงามของน่ารักใคร่ชอบใจน่ายินดี แล้วสร้างความหวังความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความทะเยอทะยานขึ้นกับใจของผู้นั้น ให้ติดให้ตันไปตามมันอยู่เสมอ นี่เรียกว่ากลมายาของกิเลส มันหลอกลงไปอย่างนี้

ส่วนธรรมท่านไม่ได้หลอก สอนอย่างไรเป็นอย่างนั้น รู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ ดังที่ว่าท่านสอนไว้ว่านรกมีจริงอย่างนี้ หากว่าเราจะถ่ายภาพได้เหมือนโลกสงสารเขาถ่ายภาพ

สิ่งต่าง ๆ ออกมาเป็น ที.วี. เป็นต้น ให้โลกทั้งหลายได้เห็นแล้ว เราจะมีความขยะแขยง ต่อบาปทั้งหลายไม่มีประมาณเลย ถึงชั้นสลับสไล ยกตัวอย่างเช่น ท่านว่านรกหลุมที่หนึ่งเป็นอย่างนั้น วาดภาพขึ้นมา หลุมที่สอง ที่สาม ที่สี่ จนกระทั่งถึงหลุมที่สุด เป็นอย่างนั้น ๆ

แล้ววาดภาพนรกพร้อมทั้งสัตว์ทั้งหลายที่ตกนรกหมกไหม้ ได้รับความทุกข์ความทรมานต่าง ๆ กันในนรกหลุมนั้น ๆ ให้เห็นอย่างชัดเจนขึ้นมาด้วยสายตาของเรา ที่พระธรรมท่านเปิดให้ในเวลานั้น ให้เห็นอย่างชัดเจนเหมือนเราดูสิ่งต่าง ๆ ด้วยตาของเรา เห็นนรกแล้วออกจากนั้นมากระจาย ๆ ลงไปตามสิ่งที่มีทั้งหลาย สัตว์โลกนี้เต็มไปด้วยหมดไม่มีช่องว่าง กายทิพย์ สิ่งที่เป็นทิพย์ ยังมีมากกว่าสิ่งที่เราจะมองเห็นด้วยตา ในเวลาที่พระธรรมท่านบันดลบันดาลให้เราเห็น เหมือนพระพุทธรูปเจ้าและพระอรหันต์องค์ เชี่ยวชาญท่านเห็นประจักษ์ แล้วปิดฉากนี้เสีย แล้วเปิดทางด้านความดีขึ้นมาให้เห็น

เริ่มตั้งแต่พื้นของมนุษย์ มนุษย์มีกี่ประเภท มนุษย์หลายประเภท สัตว์หลายประเภท เต็มอยู่ทั่ว ๆ ไป แล้วขึ้นไปถึงสวรรค์ชั้นที่หนึ่งเป็นยังไง เทวบุตรเทวดาในสวรรค์ชั้นที่หนึ่งเป็นยังไง ชั้นที่สองเป็นยังไง ความเป็นอยู่ รูปร่างของเทวดาชั้นนั้น ๆ มีรูปร่างหยาบละเอียดต่างกันอย่างไรบ้าง ตลอดความสุขความสบายที่ได้เสวยอยู่ในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ตั้งแต่ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไปถึงสวรรค์ ๖ ชั้น มีความละเอียดลออขนาดไหน ต่างกันอย่างไรบ้าง ถ่ายภาพดูหรือไปดูด้วยตาของเราให้เห็นอย่างชัดเจน

จากนั้นก็ดูพรหมโลก ชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง ที่สาม จนกระทั่งถึงชั้นนอกนิฏฐา ท้าวมหาพรหมทั้งหลาย พวกพรหมทั้งหลายที่อยู่ในพรหมโลกนั้น มีรูปร่างกลางตัวอันเป็นทิพย์ หยาบละเอียดต่างกันอย่างไรบ้าง การแต่งเนื้อแต่งตัวตั้งแต่สวรรค์ชั้นจาตุมฯ ขึ้นไป การแต่งเนื้อแต่งตัว ความเป็นอยู่ อากัปกริยาการแสดงออก ความหยาบความละเอียดแห่งร่างทิพย์นั้นต่างกันอย่างไรบ้าง ๆ จนกระทั่งถึงพรหมโลก แล้วก็กระจายถึงนิพพาน พอถึงชั้นนอกนิฏฐาคือพรหมโลก ๑๖ ชั้น ชั้นนอกนิฏฐาเป็นชั้นที่สุด แล้วก้าวจากชั้นนอกนิฏฐาดูภาพของพระนิพพาน ดูภาพของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้ว

พระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ เราย่านับเลยว่าพระพุทธรูปเจ้ามีเป็นล้าน ๆ ๆ นับตั้งแต่วันเราเกิดมาจนกระทั่งถึงวันเราตาย หนึ่งพระพุทธรูปเจ้า สองพระพุทธรูปเจ้า สามองค์ สี่องค์ ห้าองค์ จนกระทั่งวันตาย ยังไม่เคยพบกับพระพุทธรูปเจ้าที่มาตรัสรู้ นานก็กัปกั๊กไปถ่ายกันมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ นานสักเท่าไร

กับหนึ่งท่านแสดงไว้ในธรรมว่า ร้อยปีทิพย์ ไม่ใช่ปีธรรมดาเรา ร้อยปีทิพย์มีนางเทพธิดาเอาผ้าขาวที่ละเอียดอ่อน มากกว่าภูเขาลูกนั้นเสียหนหนึ่ง ร้อยปีทิพย์เอาผ้าขาวมากกว่าภูเขาลูกนั้นเสียทีหนึ่ง เพื่อให้ภูเขาลูกนั้นราบเป็นหน้ากลองลงไปเมื่อไร

เมื่อนั้นแลเรียกว่าหนึ่งกัป แล้วก็กัปที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มา ความนานแห่งกัปหนึ่ง ๆ นานเท่าไร นี่ละที่เรียกว่าเป็นหนึ่งกัป นานขนาดนี้ แล้วพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นี้ก็มากี่กัปก็ กัลป์นานเท่าไร มาอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้ไม่หยุด

บัดนี้เป็นองค์ศาสดาของพวกเรามาตรัสรู้ ต่อไปนี้ก็จะ เป็นพระอริยมตไตรย ใน กัทรกัปนี้มีพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์มาตรัสรู้ ถ้ายทอดกันมาอย่างนี้ตามหลักความจริง ไม่มีสิ่งใดมาลบให้สูญไปได้ และต่อจากนี้ไปก็จะมีพระพุทธเจ้าองค์ต่อกันไปอีกมาตรัสรู้เรื่อย ๆ ไปอย่างนี้

นี่ละพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ มากี่กัปก็กัลป์จนกระทั่งปัจจุบันนี้ มี จำนวนมากเท่าไร พระจิตของพระพุทธเจ้าและจิตของพระสาวกของพระพุทธเจ้าแต่ละ พระองค์ ๆ นั้นมีจำนวนเท่าไร เพียงพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวมีสาวกทั้งหลายเท่าไร และรวมกันทั้งหมดนี้เป็นจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ละจากชั้นนี้ไปแล้วก้าวเข้าสู่ธรรมาตุ ก้าวเข้าสู่มหานิพพาน นี่เรียกว่านิพพานของท่านผู้บริสุทธิ์ จิตนั้นกลายเป็นธรรมาตุ แล้วเรียกว่านิพพาน เรียกว่ามหามุตติมหานิพพาน

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราทั้งหลายได้ดูถึงชั้นมหานิพพาน ชั้นธรรมาตุที่หลุดพ้น แล้ว เหนือแล้วจากสมมุติโดยประการทั้งปวง ให้เห็นอย่างประจักษ์ชัดเจน เป็นความ อัจฉริยะขนาดไหนคำว่านิพพาน ๆ แล้วมาสวมเข้าในหัวใจของเรา ประหนึ่งว่าเป็นผู้สิ้น กิเลส ประหนึ่งว่าเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง เป็นสาวกอรหันต์องค์หนึ่ง ๆ ขึ้นมาในใจ ของเรา ได้ครองพระนิพพานในขณะนั้น

เรียบร้อยแล้วพระธรรมบันดาลปิดฉากจากการรู้ทั้งฝ่ายต่ำ ตั้งแต่โลกันตรนรกชั้น มาตลอดถึงสัตว์เปรตผีที่ไหน ๆ เต็มโลกธาตุ ซึ่งอยู่ตามภพตามภูมิของตน และเสวย กรรมตามอำนาจแห่งกรรมดีชั่วของตนอยู่ทุกแห่งทุกหน ไม่มีใครว่างว่าไม่ได้เสวย กรรมเลย แล้วจากนั้นก็ปิดหมด

จากนั้นมาถึงพวกเราเรียกว่าตั้งแต่ขั้นต่ำขึ้นมา เอาแค่ขั้นมนุษย์นี้ไม่ต้องพูดถึง พวกเปรตพวกผี เทวบุตรเทวดาที่ไหน สัตว์ประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่มี น้ำไม่มีบนบก ไม่มีสถานที่ใดที่สัตว์ทั้งหลายจะอยู่ไม่ได้ เสวยกรรมไม่ได้ นี่เต็มไปหมด เราได้เห็นหมดแล้วในเวลาพระธรรมท่านเปิดฉากให้ดู เหมือนกับเขาถ่ายภาพถ่าย ที.วี. แล้วก็ดูตั้งแต่ขั้นนี้ขึ้นไปถึงพระนิพพาน จนกระทั่งจบฉากทั้งสองอย่างนี้แล้วกลับมา เป็นคนธรรมดาอย่างนี้

แล้วผู้ที่ไปดูไปเห็นสิ่งเหล่านั้นตามหลักความเป็นจริง ที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรง รู้แล้วเห็นแล้วและครองไว้แล้ว มาสั่งสอนพวกเรา เมื่อไปเห็นมาอย่างประจักษ์หัวใจ แล้วกลับมา เรียกว่ากลับมาถึงบ้าน คนคนนั้นต้องเอาตายเข้าว่าเลย ใครจะบอกให้ทำ

บาป บังคับให้ทำบาป ถ้าไม่ทำจะตัดศีรษะ คนนั้นจะสละศีรษะทันที ไม่มีความเสียหายในศีรษะของตนที่ถูกตัดและได้รับความทุกข์ทรมานในเวลานั้นเลย เพราะไปเห็นแล้วตั้งแต่แรกหลุมที่แรกขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ มีความทุกข์ขนาดไหนและนานแสนนานขนาดไหน

เพราะจิตดวงนี้ไม่เคยตาย หากไปเกิดสถานที่นั้นที่นี้ตามอำนาจแห่งบาปกรรมของตน เป็นลำดับลำดับมาตั้งกับตั้งกลับ มีแต่เกิดกับตาย ๆ ประจำจิตดวงนี้มีเชื้อของมัน ภาษาศาสนาท่านเรียกว่าอวิชชา อวิชชานี้ก็คือเชื้ออันลึกลับฝังอยู่ภายในใจของสัตว์ พาให้เกิดตาย ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น คำว่าตายแล้วสูญไม่มี มีแต่คำว่าตายกับเกิด ๆ เพราะจิตอวิชชาที่ฝังจมอยู่ในนั้นจึงพาให้ตายเกิด ๆ

ที่นี้การตายเกิดนั้นเป็นไปโดยอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วหนักเบาต่างกัน ใครมีกรรมดีก็ไปทางดี มีกรรมชั่วไปทางชั่ว ใครกรรมดีมากน้อยเพียงไรก็ไปสู่สถานที่ดี ได้เสวยสุขตามอำนาจแห่งกรรมดีของตนมีมากน้อย ผู้ทำกรรมชั่วหนักเบาเพียงไร ก็ไปเสวยกรรมของตนตามขั้นตามภูมิต่าง ๆ นี้พูดถึงเรื่องราวสัตว์ที่ไปตกนรก

คนที่เป็นไปเห็นมาประจักษ์จะเป็นใครก็ตาม ตั้งภาพพจน์ขึ้นมา หากว่าธรรมของพระพุทธเจ้าवादภาพवादพจน์ออกมา ถ่ายภาพทางช่องไหนก็ตาม เช่นช่อง ที.วี. อย่างนี้ให้เราเห็นประจักษ์ เช่นเดียวกับเราดู ที.วี. ในเรื่องต่าง ๆ นี้แล้ว คนคนนั้นพอกลับมาถึงบ้านจะเป็นความสลบไสลมา ตั้งแต่นั้นจะไม่มีการทำบาปอีกเลย จะบังคับให้ทำบาปหนักเบาเพียงไรจะเอาชีวิตเข้าแลก ไม่ทำเด็ดขาดโดยถ่ายเดียว เพราะได้เห็นประจักษ์แล้วที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วอย่างไร ได้ประจักษ์แล้วในตาของเราหรือในใจของเรา เชื้ออย่างฝังลึก เอาชีวิตขาดสะบั้นไปตาม ๆ ความเชื่อนั้นโดยไม่เสียหาย

จากนั้นแล้วการทำบุญให้ทาน การละชั่วทำดี นี้ก็เอาชีวิตเข้าแลกขาดสะบั้นไปเหมือนกัน ไม่มีความสะทกสะท้าน ไม่มีความขี้เกียจขี้คร้านท้อถอยอ่อนแอ ไม่มีความตระหนี่ถี่เหนียวในการเสียสละเพื่อทำบุญ และเพื่อยกตนให้หลุดพ้นขึ้นจากกองทุกข์เป็นลำดับลำดับไป จะทำอย่างหัวใจขาดดี ในการละชั่วก็ละแบบหัวใจขาดดี ทำดีก็ทำแบบหัวใจขาดดีไม่มีท้อถอย จนกระทั่งให้หลุดพ้นไปได้โดยถ่ายเดียว

แต่ที่เสียหายที่ธรรมของพระพุทธเจ้า มีผู้ที่รู้ได้เห็นเป็นภาพเป็นพจน์ประจักษ์ พระทัยก็คือพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และสาวกองค์ที่เชี่ยวชาญสามารถที่จะรู้ตามพระพุทธเจ้า ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็สามารถจับเรื่องใหญ่ ๆ สิ่งใหญ่ ๆ ได้ แม้ไม่รู้ตามแขนงต่าง ๆ ที่แตกแยกออกไปเหมือนพระพุทธเจ้าทั้งหลายรู้ก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ ๆ พระอรหันต์ทั้งหลายท่านทราบประจักษ์ใจแล้ว นี้คือภาพประจักษ์ใจของท่าน ที่ท่านได้รู้ได้เห็นมาแล้ว แต่นำออกแสดงเป็นรูปเป็นภาพเป็น ที.วี. อย่างที่เราเห็นเวลานี้ไม่ได้

เพราะฉะนั้นกิเลสจึงได้เปรียบฝ่ายธรรม ธรรมมีอยู่เท่าไรก็แสดงตัวออกมาอย่างกิเลส มันแสดงตัวอยู่นี้ไม่ได้

ด้วยเหตุนี้เองสัตว์โลกจึงไม่กลัวบาป อย่างน้อยก็ไม่ค่อยกลัวบาป มากกว่านั้นไม่กลัวบาป และอย่างน้อยไม่ยอมทำบุญ มากกว่านั้นไม่ทำบุญ และอย่างน้อยก็เรียกว่าไม่พอใจที่จะละบาปบำเพ็ญบุญ และเต็มใจสร้างบาปสร้างอกุศลต่าง ๆ และปฏิเสธในการสร้างคุณงามความดีทั้งหลาย นี่ละมันเสียเปรียบกันที่ตรงนี้ สัตว์โลกจึงได้อยู่ใต้อำนาจของกิเลส กิเลสจึงได้ครอบงำไปด้วยความปิดหูปิดตาปิดใจ

สิ่งที่มีอยู่ทั้งหลายเหล่านั้นกิเลสปิดหมด นรกมีขนาดไหนดังที่กล่าวมานี้ตามหลักความจริง กิเลสปิดว่าไม่มี เพราะไม่เห็น เนื่องจากไม่มีภาพพจน์ถ่ายขึ้นมาให้เห็น กิเลสก็สนุกปฏิเสธตัวเองทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วฝ่ายบุญฝ่ายบาป แล้วลากสัตว์โลกให้หลงไปสู่ทางต่ำ ด้วยการสร้างตามความต้องการของมัน เช่น ความอยากความทะเยอทะยาน นี่เป็นทางอันราบรื่นของกิเลสสนุกลากสัตว์ทั้งหลาย ให้โลกตั้งแต่น้อยจนถึงมาก โลกถึงขนาดไม่มีเมืองพอ จะตายแล้วก็ยังโลก นี่คือกิเลสลากเซ็นสัตว์โลกทั้งหลายไปไม่มีวันอัมพอ และไม่มีวันที่จะรู้โทษรู้ภัยของมัน

แม้โทษภัยจะเป็นขึ้นจากเราที่วิ่งตามกิเลส แล้วเกิดความทุกข์ความทรมานขึ้นมา เราก็ไม่เห็นว่าเป็นโทษนี้มาจากอะไรเป็นสาเหตุ ก็จะมีแต่บ่นว่าเป็นความทุกข์ความทรมาน บางรายถึงกับฆ่าตัวตายก็มี นี่เราก็ไม่เห็นสาเหตุที่จะฆ่าตัวตายเพราะอะไร ก็มาจากความอยากความทะเยอทะยาน ความสัมผัสสัมพันธ์ในสิ่งที่ไม่พอใจทั้งหลายบวกกันเข้า ๆ หาทางออกด้วยวิธีการต่าง ๆ สุดท้ายก็หาทางออกไปทางของกิเลสโดยถ่ายเดียว

การฆ่าตัวตายตามหลักความจริงแล้ว คนแต่ละคน ๆ นั้นเป็นคนทั้งคน ไม่ได้เรียกว่าเขาว่าเราคือคนทั้งคน ฆ่าคนทั้งคนจะเป็นฆ่าเราก็ตาม ฆ่าใครก็ตาม ก็เป็นบาป โดยหลักธรรมชาติขึ้นมาเหมือนกันหมด นี่กิเลสมันก็ไม่ให้เห็น พอเราต้องการจะไปไหน ทางไหน กิเลสไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรองว่าดีว่าชั่ว ว่าเป็นการหาทางออกอันสะดวกสบาย หรือว่าเป็นทางพ้นภัย เช่นติดหนี้ติดสินเขาพระรุ้งพระรังหาทางออกไม่ได้ ก็ตัดสินใจว่าฆ่าตัวตายแล้วจะพ้นหนีไป แต่หาได้คิดไม่ว่ากรรมอันหนักที่สุดคือการฆ่ามนุษย์ เพิ่มหนีเข้าไปอีกก็ไม่รู้

นี่พูดถึงเรื่องความโลภที่กิเลสเปิดทางให้ ทำให้สัตว์ทั้งหลายคิดไปในแง่ต่าง ๆ ที่เป็นผลลบ ๆ เสียทั้งนั้น กิเลสต้องพาเดินในทางเป็นผลลบเสมอ ความโลภนี่ก็เป็นภัยอันหนึ่งในหัวใจสัตว์ กิเลสลากเซ็นไปตลอดเวลา

ความโกรธ เมื่อไม่ได้อย่างใจแล้วก็ต้องโกรธต้องฉุนเฉียวทรมานใจ อิจฉา พยาบาทอาฆาตจองเวรเคียดแค้นไปโดยลำดับ นี่ก็คือการสร้างพินสร้างไฟขึ้นมาภายใน

จิตใจของตน โดยไม่ทราบว่าคุณโกรธนี้เป็นไฟแค้นก่อนแล้วที่จะไปเผาคนอื่น มันเผาในหัวใจของตัวเองเสียจนจะเป็นเก้าเป็นถ่านแล้วยังไม่เห็นโทษของมัน ยังไปเห็นว่าเป็นคุณ เมื่อได้โกรธได้แค้นให้ผู้อื่นผู้ใดแล้ว ประหนึ่งว่าได้สร้างมหากุศลขึ้นมาจากความโกรธนั้นไปเสียอย่างนั้น

ที่นี้ราคะตัณหา มันก็สร้างขึ้นที่หัวใจของสัตว์ เพราะราคะตัณหานี้ก็มืออยู่กับทุกหัวใจ เช่นเดียวกับความโลภ ความโกรธ เพราะเป็นกิเลสเหมือนกัน เกิดอยู่มีอยู่ในสถานที่แห่งเดียวคือใจเหมือนกัน ราคะตัณหา มันก็สร้างขึ้นมาภายในจิตใจ ตามธรรมชาติราคะ คำว่าราคะ คือความกำหนัดรักใคร่ในหญิงในชายในเพศตรงกันข้าม นี้เรียกว่าราคะ มันก็สร้างขึ้นมาภายในจิตใจของตนโดยไม่มีเครื่องหักห้ามต้านทานมันเลย ถ้ามีธรรมเครื่องหักห้ามสิ่งเหล่านี้จะค่อยระงับตัวลงไป

ความโลภมีธรรมเข้าไปกำกับ อย่าโลภจนเกินเหตุเกินผลเกินเนื้อเกินตัว มันสร้างความทุกข์ขึ้นมา คนไม่ได้รับความสุขความสบายจนกระทั่งถึงความสุขอันล้นพ้น เพราะความโลภเต็มตัวนี้เลย ความโกรธก็เหมือนกัน คือไฟเผาโลก เเผาเราตั้งแต่ขณะที่ปรากฏขึ้นมา แล้วก็ระเบิดสาดกระจายไปเผาคนอื่น ไม่ใช่ของดี ก็จะค่อยระงับไปเมื่อได้ตัดเตือนตนเองด้วยสติ มีสติเป็นเครื่องยับยั้ง

ความโลภเป็นภัย ความโกรธเป็นภัย ให้เห็นภัยด้วยสติ เห็นภัยด้วยปัญญา ราคะตัณหาเป็นภัย เมื่อเลยเถิดแล้วเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ด้วยกันหมด ราคะตัณหา นี้ก็เป็นไฟทั้งกองที่เดียวที่เด่นที่สุด ทำโลกให้พินาศวิพาทภัยก็คือไฟ ๓ กองนี้แล แล้วเวลานี้ที่ปรากฏว่าเด่นชัดให้ประจักษ์ในสังคมต่าง ๆ ตลอดครอบครัวเหี้ยมเรื้อน อยู่กันเป็นผาสุกไม่ได้ ก็เพราะราคะตัณหา มันพ่นพ่นไปเสียทุกแห่งทุกหน

แม้เราจะเรียนความรู้มาอย่างน้อยเพียงไร สูงต่ำขนาดไหน ได้รับความชมเชยหรือยกย่องชมเชยว่ามีความรู้ขนาดไหนก็ตาม แต่อย่าลืมนำความรู้นี้เป็นความรู้ของนักโทษในเรือนจำ นักโทษในเรือนจำคืออะไร เรือนจำนั้นได้แก่กิเลสมันครอบงำอยู่ในหัวใจของเรา ความรู้ของเราจึงเป็นเครื่องมือรับใช้มันได้เป็นอย่างดี โดยเหตุนี้ผู้เรียนมากเรียนน้อยจึงไม่ค่อยเกิดประโยชน์

ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกเข้าแฝงเข้ากำกับรักษาแล้ว เรียนมากขนาดไหนก็มาเป็นเครื่องมือของกิเลสได้เป็นอย่างดี และทำความชั่วช้าลามกแก่ตนและผู้อื่นได้ทั้งในที่แจ้งที่ลับ ทั้งที่แคบและที่กว้าง ตลอดสังคมทั่ว ๆ ไป ต่างคนก็ต่างมีวิชาประเภทเดียวกัน มีสิ่งบังคับบัญชาให้เดินไปในแถวเดียวกัน ที่เป็นความเสียหาย ๆ ก็กลายเป็นพินเป็นไฟเผาบ้านเผาเมืองขึ้นมา นี่ละเรื่องธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็นมากที่เราทั้งหลายจะได้สนใจ

เมื่อสักครู่นี้ได้กล่าวถึงนรก สวรรค์ ที่ว่าเป็นภาพแห่งพระพุทธเจ้า เป็นสิ่งประจักษ์ที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายท่านเห็นอย่างปฏิเสธไม่ได้ แล้วก็ย้อนเข้ามาหากิเลสตัวเป็นภัยที่จะนำสัตว์โลกให้ไปตกนรก ที่กิเลสหลอกว่าไม่มี ๆ กิเลสตัวนี้เป็นภัย นรกเราให้คิดดู ในบ้านของเราที่เป็นที่อยู่ของเรา ในน้ำบนบกเป็นที่อยู่ของสัตว์ทั่ว ๆ ไปไม่ปราศจากที่อยู่ แล้วนรกเป็นสถานที่อยู่ของสัตว์นรกผู้ทำกรรมหนักเบา มากน้อยเป็นชั้นเป็นตอน เป็นหลุม ๆ เป็นลำดับ แล้วสวรรค์ตั้งแต่ชั้นหนึ่งขึ้นไปถึงพรหมโลก ๑๖ ชั้น เป็นที่อยู่ของท่านผู้ทำความดีทั้งหลาย ต่างสัตว์ต่างบุคคลย่อมมีสถานที่อยู่ มีสถานที่สวยทั่วหน้ากันหมด ในน้ำบนบกเป็นสถานที่อยู่ เป็นสถานที่สวยกรรมของสัตว์ทั่วหน้ากันหมด

เราเชื่อใหม่ว่ากิเลสมันบอกว่าไม่มี นี่เราเห็นอยู่ชัด ๆ เช่นเวลานี้เราก็ออยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แล้วมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นี้มีไหม หรือให้กิเลสลบล้างไปหมดว่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ไม่มี ที่ว่านรกไม่มี ก็สัตว์ทั้งหลายทำกรรมกันทั่วหน้า ไม่ว่าสัตว์เดรัจฉาน ไม่ว่าบุคคล ทำบาปทำกรรมกันทั่วโลกดินแดน เคลื่อนไหวกันจนกระเทือนโลกด้วยการทำกรรม ส่วนมากเป็นแต่กรรมชั่วกันอยู่ทั่วดินแดน แล้วตายไปแล้วพวกนี้ไร้ที่อยู่อย่างนั้นหรือ พวกนี้ตายไปแล้วไม่มีที่อยู่เพราะนรกไม่มี

เช่นอย่างนักโทษสร้างความชั่วช้าลามกให้บ้านให้เมืองเดือดร้อนวุ่นวาย จับเข้ามาแล้วไม่มีเรือนจำให้นักโทษอยู่อย่างนี้เป็นไปได้ไหม ในกรุงเทพฯ เรานี้มีไหมเรือนจำสำหรับขังนักโทษ แล้วนักโทษมีไหม คนขังมีไหม เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนักโทษมี เรือนจำไม่มีได้ยังไง นี่สัตว์โลกไหลกันลงนรกอยู่ตลอดเวลา ไม่มีคำว่าวันว่าคืนว่าปีว่าเดือน เวลานาทีไม่มี สัตว์ทั้งหลายไหลกันสู่นรกที่กิเลสมันปฏิเสธว่าไม่มี ๆ แล้วไหลลงไป นี่คือหลักความจริง

การปฏิเสธนั้นเป็นการเสกสรรเป็นกลอุบายของกิเลส หลอกลวงสัตว์โลกให้เชื่อตามมันต่างหาก แต่ความจริงแล้วเป็นอย่างที่ว่านี้ สัตว์โลกที่ไหลไปลงนรกมากน้อยขนาดไหน ไม่มีประมาณ แล้วนรกนั้นคำว่ากว้างว่าแคบ ขึ้นอยู่กับกรรมของสัตว์ที่สร้างมามากน้อยหนักเบาขนาดไหน ไหลลงไปนรก นรกไม่คับแคบ นรกไม่ตีบตัน นรกไม่เป็นทุกข์ เป็นทุกข์จำเพาะสัตว์แต่ละตัวแต่ละราย ๆ ที่ทำกรรมแล้วไปเสวยกรรมของตนในนรกหลุมนั้น ๆ ต่างหาก นี่ก็คือที่อยู่ของสัตว์ประเภทนี้เป็นลำดับลำดับมา

ชั้นสวรรค์ชั้นพรหมก็เป็นที่อยู่ของเทวบุตรเทวดา ตามชั้นภูมิแห่งवासนาบารมีที่สร้างมามากน้อย แล้วไปเกิดอยู่ตามชั้นตามภูมิของตน ผู้สิ้นกิเลสแล้วก็ไปนิพพาน แล้วสัตว์ประเภทที่ท่องเที่ยวในวิภวภูติเต็มโลกธาตุนี้ ก็อยู่ตามสถานที่และสภาพกำเนิดของตน และเสวยกรรมตามวิบากกรรมของตนทั่วโลกดินแดน เป็นสถานที่อยู่ของสัตว์โลกทั้ง

นั่น ฟิงซิ แต่กิเลสมันปฏิเสธว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี เราเห็นอยู่ด้วยตาของเราอย่างนี้ยังหลับตาเชื่อกิเลสอยู่หรือชาวพุทธของเรา

วันนี้ได้เปิดเผยให้พี่น้องทั้งหลายทราบในหลักความจริง ที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นสิ่งที่มีทั้งหลายนี้ นำมาประกาศสอนโลกไม่ใช่ศาสดาองค์จอมปลอม เป็นศาสดาองค์เอก เป็น โลกวิทู รู้แจ้งจริง ๆ ในสิ่งทั้งหลาย แล้วนำสิ่งเหล่านั้นมาสอนโลกตามหลักความเป็นจริง สิ่งที่เป็นภัย สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อศาสนธรรมต่อความจริงนั้นก็คือกิเลส มันจะตามลบล้างไปหมด อะไรว่ามีมันจะบอกไม่มี อะไรดีมันจะบอกชั่ว ลบล้างกันไปอย่างนี้ ๆ ตลอดมา และยังมีอย่างนี้ตลอดไป

ด้วยเหตุนี้ชาวพุทธของเราจึงขอให้ตั้งเนื้อตั้งตัว หากว่ายังไม่เคยเชื่อนรกและไม่ยอมเชื่อนรก ก็ให้รีบแก้ไขตัดแปลงเสียตั้งแต่บัดนี้ที่มีลมหายใจอยู่ หายใจฟอด ๆ เวลานี้ ตายลงไปแล้วคำว่านรกไม่มีจะไม่มี ความหมายอันใด เหนือกรรมที่ตนสร้างดี และชั่วนี้ไปไม่ได้ ทำดีต้องได้ดี กิเลสไม่มีสิทธิจะมาแบ่งปันส่วนเอาได้ นอกจากตัวของเราเองเป็นผู้ทำ แล้วกรรมก็จะจำแนกแจกเราให้ไปสถานที่ต่าง ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมที่เราทำไว้มากน้อย หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ไม่มีอะไรมาลบล้าง

นรกกิเลสก็ไม่สามารถลบล้างได้ สวรรค์กิเลสไม่สามารถลบล้างได้ บาปบุญกิเลสไม่สามารถลบล้างได้ กิเลสอยู่ภายในหัวใจของเรา ถ้าไม่ใช่ธรรมก็ไม่มีอะไรลบล้างมันได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นธรรมจึงต้องมีเป็นเครื่องชะล้างแก้กันไปเป็นอย่างนี้ตลอดมา เราทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธขอให้รู้เนื้อรู้ตัว

ศาสดาของเราเป็นศาสดาองค์เอก สิ่งทีกล่าวนี้นี้เป็นเครื่องประกาศกังวานออกจากความรู้แจ้งเห็นจริงของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน ท่านไม่ได้มาโกหก พวกเราทั้งหลายเหมือนกิเลสที่โกหกอยู่ตลอดเวลาทุกวันนี้ ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัวแล้วสร้างจิตสร้างใจด้วยอรรถด้วยธรรม ด้วยบุญด้วยกุศลเข้าสู่ใจของตน

เวลานี้รู้สึกที่ชาวพุทธเรารวนเรามาก หลักใจไม่มี สร้างแต่บ้านแต่เรือนแต่ตึกราม บ้านช่อง หานี้มาหานี้มาเพื่อให้อยู่สบาย ๆ เพียงร่างกายเท่านั้น นี้เรียกว่าสร้างเรือน ให้ร่างกาย สร้างสมบัติเงินทองข้าวของที่อยู่ที่อาศัยให้ร่างกาย ๆ อย่างเดียว ให้ร่างกายมีความผาสุก มันจะผาสุกยังไรร่างกาย เมื่อใจเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ โดยปราศจากที่พึ่งที่เกาะที่ยึดที่อาศัยแล้วใจเป็นพินเป็นไฟ ร่างกายเหล่านี้จะมีความหมายอะไร นี้เราสร้างตั้งแต่เรือนกาย เรือนใจเราไม่ได้สร้าง

เพราะฉะนั้นจงพากันสร้างเรือนใจ ศีลให้มี ธรรมให้มี พุทโธ ธัมโม สังโฆ ให้มีภายในใจ อย่าปราศจากธรรมอันเลิศเลอนี้ นี้ละเรียกว่าธรรมเลิศเลอ เมื่อจิตของเราระลึกถึงพุทโธได้ก็เท่ากับระลึกถึงพระพุทธเจ้าได้ทุก ๆ พระองค์ที่ตรัสรู้มาแล้วมากมาย

ระลึกอัมโมก็เท่ากับระลึกธรรมพระนิพพานประจำพระพุทธรเจ้าทุกๆ พระองค์ที่ไหลเข้าสู่ธรรมธาตุแล้วด้วยกัน สังโฆก็เหมือนกัน รวมเป็นพระนิพพานอันเดียว เป็นธรรมธาตุอันเดียวกัน

ใจของเราระลึกถึงพระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็ชื่อว่าสร้างเรื้อนใจขึ้นมา สร้างหลักใจขึ้นมา หลายประเภทหลักใจเรื้อนใจที่เราจะสร้างได้ให้เป็นสิริมงคลแก่ตัวของเรา การให้ทานไม่ว่าให้ทานประเภทใด เรียกว่าการสร้างเรื้อนใจ ให้ทานมากให้ทานน้อยให้ทานมากก็ครั้งก็หนกก็ปักก็กัลป์ไม่มีประมาณก็ตาม เรื่องหลักของกรรมหลักธรรมชาติแล้วจะเป็นธรรมชาติ จะเรียกว่าจดจารึกก็รู้สึกว่ายาบ ๆ ไป เป็นหลักธรรมชาติ เราทำอะไรนั่นแลคือความจริง บุญเกิดขึ้นแล้วในขณะที่ทำ ทำบาปเมื่อไรบาปเกิดขึ้นแล้วในขณะที่ทำ

นี่เราทำบุญเพื่อสร้างเรื้อนใจของเราเหมือนกัน ไม่มีคำว่าที่แจ่งที่ลับ ไม่มีสถานที่นั้นที่นี้ ใครทำความดีลงไป ที่แจ่งก็เป็นความดี ที่ลับก็เป็นความดี ไปสวรรค์ ตายทั้งกลางคืนกลางวันไปได้ทั้งกลางคืนกลางวัน ไม่มีที่ลับที่แจ่ง ไปได้ตลอดเวลา บุญกรรมที่เราสร้างไว้ในทางดี นี้เรียกว่าเรื้อนใจ ขอให้พากันสร้างเรื้อนใจให้มีในหลักแห่งชาวพุทธของเรา ตัวของเราเองก็จะมีที่ยึดที่เกาะ

เวลานี้จิตใจไขว่คว้ามามากนะ จิตไปยึดสิ่งนั้นอาศัยสิ่งนั้น ไปเกาะสิ่งนั้นไปเกาะสิ่งนี้ ไม่มีสาระอะไรมันก็เกาะ เพราะเหตุว่าใจไม่มีที่ยึดอันดีงาม เป็นไปตามอารมณ์ สำคัญว่าสิ่งใดดีก็ไปเกาะไปยึดมาเป็นสรณะมาเป็นที่พึ่ง แล้วที่สุดก็มีแต่พังไปด้วยกัน ๆ เพราะไม่มีธรรมคือความดีเข้าเป็นที่เกาะที่ยึด ก็ไม่มีอะไรเป็นที่รมเย็นเป็นที่ตายใจเป็นที่ปลอดภัยแก่ใจได้ จึงต้องให้สร้างหลักใจ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป หากมีอยู่แล้วก็ให้ส่งเสริมกันไป ถ้าไม่มีก็ให้พยายามสร้างหลักใจให้ดี

ใจนี้แลเป็นตัวสำคัญที่จะพาให้เกิดให้ตายตลอดตั้งกัปตั้งกัลป์ ไม่มีคำว่าสูญ หากว่าเราทำคุณงามความดี ใจก็จะพาไปสู่สถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสมและสมหวังเป็นลำดับลำดับไปจนกระทั่งถึงพระนิพพาน ล้วนแล้วตั้งแต่สร้างเรื้อนใจ สนับสนุนใจให้เข้าสู่จุดที่หมายทั้งนั้น อย่างอื่นไม่มี ในโลกธาตุนี้เราอย่าหวังพึ่งว่าอันนั้นเป็นสรณะ อันนี้เป็นที่พึ่ง มันเป็นที่พึ่งส่วนภายนอกเพียงลมหายใจเรามีอยู่เท่านั้น บาปบุญนี้เป็นของสำคัญมากทีเดียว สัตว์โลกสร้างกันมากก็คือบาป ก็คือสร้างกองทุกข์เพื่อตัวเองเป็นลำดับลำดับไป ตายแล้วก็ไหลลงนรก ๆ เพราะเชื่อกิเลสหลอก กิเลสมันไม่ได้ไปตกรนรก เราผู้หลงเชื่อตามมันต่างหากไปตกรนรกหมกไหม้ได้รับความทุกข์ความทรมาน ขอจงเชื่อธรรม สร้างหลักใจขึ้นที่ตัวเองให้ดี มีความแน่วหนามั่นคงขึ้นภายในใจ

ทานให้มี อย่าให้กิเลสตัวตระหนี่ถี่เหนียวมาเป็นเจ้าอำนาจ มาเป็นเรา มาเป็นตัวของเรา มาเป็นเจ้าอำนาจครองสมบัติที่เราจะบริจาคนี้แต่ฝ่ายเดียว ตามธรรมดาเราจะให้ทานกิเลสจะเข้าครอบงำทันที ยกตัวอย่างเช่น วันนี้เราจะให้ทานเงินหนึ่งบาท กิเลสมากำอำนาจว่าเสียตายแล้ว นั่นคือกิเลสมาเป็นเรา มาเป็นเจ้าอำนาจครอบครองหัวใจเรา ทานแทนที่จะเป็นประโยชน์แก่เรา กลับกลายเป็นกาฝาก เป็นแขกนอกบ้านนอกเรือนไปแล้ว ที่เป็นเจ้าของบ้านเจ้าของเรือนจริง ๆ คือกิเลสตัวตระหนี่ มันเป็นเจ้าอำนาจครองบ้านครองเรือนครองสมบัติเงินทองของเราทุกชั้น ไม่ยอมให้เสียสละเพื่อเป็นคุณมหาศาลแก่ใจของเราได้เลย กิเลสเป็นเจ้าอำนาจ เป็นเจ้าครองเรือนในหัวใจของเราเสียทั้งหมด

นี่ละเรื่องนี้มีอยู่กับหัวใจทุกคน นี่ท่านเรียกว่ากิเลส พอจะทำอะไรที่จะเป็นส่วนกุศลนี้ กิเลสจะเข้ามาเป็นเจ้าอำนาจครอบงำทันที ๆ ขอให้ดูใจของทุกคนอย่าไปดูโน้นดูนี้ ให้ดูใจของเราซึ่งเป็นด้วยกันทุกคน ถ้าเราจะทำตามกิเลสแล้วมีถึงไหนถึงกัน หมดเป็นหมด ยังเป็นยัง จมเป็นจม ไม่มีคำว่าเสียตาย ไม่มีคำว่าคิดอ่านไตร่ตรอง ถ้าเราจะทำความดีแล้วกิเลสกลัวจะออกจากอำนาจของมัน เพราะการทำดีนี้เป็นทางก้าวเดินออกจากอำนาจของกิเลส มันจึงหึงหวงดึงเอาไว้ทุกอย่าง

จะทำบุญให้ทานมากน้อยก็ตาม มันจะเป็นเจ้าอำนาจ เงินเพียงบาทเดียวมีราคาเท่าไร ที่เก็บไว้มีมากกว่านี้มันไม่เห็นไปเกี่ยวข้อง พอเงินบาทนี้ที่จะตกออกจากเงื้อมมือของมันเข้าไปสู่ความดี ที่จะแย่งอำนาจของมันไปอย่างนี้ มันจะหึงหวงทันที กำไว้ทันที เงินบาทหนึ่งนี้ เงินที่เราฝากธนาคารตั้งแสน ๆ ล้าน ๆ คุณค่ายังสู้เงินบาทหนึ่งด้วยความตระหนี่นี้ไม่ได้ เห็นไหม นี่ละเรื่องอำนาจความตระหนี่มันเก่งขนาดนั้น มันครองหัวใจโลก ครองหัวใจเรา

เพราะฉะนั้นคนจึงไม่อยากทำ ขึ้นชื่อว่าความดีประเภทใดก็ตาม ไม่อยากทำ ๆ เพราะกิเลสบังคับไม่ให้อยากทำ แต่เราไม่เห็นว่ามันเป็นกิเลส ไม่เห็นว่ามันเป็นภัยนั้นซิ มันจึงเป็นภัยต่อเราได้ตลอดไป ๆ ถ้าเรายังแก้มันไม่ตกนี้มันก็ต้องเป็นภัยของเราตลอดไป จะทำบุญให้ทานอะไรนี้มันจะตามหึงหวงตามยึด ตามกีดตามกันไว้ตลอดไป ถ้าเราตั้งใจตั้งหน้าตั้งตาชนะมันด้วยอรรถด้วยธรรม เชื่อพระพุทธเจ้าแล้วเราต้องให้ทาน

อ้าว มีบาทหนึ่ง กิเลสมันจะเอาไว้หมดทั้งบาท เราแย่งมันไว้ห้าสิบสตางค์เอาไปทานได้ นี่เป็นมหามงคลแก่ตัวเรา ส่วนนั้นให้กิเลสเอาไปกินเสีย ต่อไป ๆ หนักเข้า มีสิบบาท ยี่สิบบาท เราก็กแบ่งเพื่อทำบุญให้ทานเป็นสาระของใจ เป็นเรือนอยู่ของใจ เป็นสมบัติของใจไปโดยลำดับลำดับา ที่นี้ทางทานทางกุศลอันเป็นสิริมงคลแก่เรานี้ก็จะค่อย

ราบรื่นดีงามไป ๆ ก็เลสตัวบังคับบัญชาตัวอำนาจใหญ่ ๆ นั้นมันจะค่อยเสื่อมอำนาจลง
ไป ๆ เรียกว่ากิเลสเบาบางไป ความตระหนี่ถี่เหนียวก็เบาบางลงไป ความเสียสละก็มี
มากขึ้น ๆ ก็เปิดทางโล่งเพื่อความพ้นทุกข์ได้โดยไม่ต้องสงสัย นี่ละที่ว่ากิเลสเป็นข้าศึก
ต่อธรรมเป็นอย่างนี้

ถ้าจะรักษาศีลก็เหมือนกัน แบบไหนก็ตามรักษาศีล เพียงศีล ๕ ชาวพุทธเรารักษา
ไม่ได้เป็นยังงี้ เลวไหม อำนาจของกิเลสครอบไว้หมดเลย เพียงศีล ๕ เท่านั้นรักษาไม่
ได้ ปาณาติบาต ตามหลักธรรมชาติจริง ๆ แล้วพระพุทธเจ้าสอนไว้ให้โลกทั้งหลายได้
เห็นโทษของมันอย่างถึงใจว่า ปาณาฯ คือการฆ่าสัตว์ เราเห็นว่าไม่จำเป็นในการฆ่าสัตว์
จะฆ่าเขาฆ่าใครไม่จำเป็นทั้งนั้น ฆ่าได้ทั้งหมด ทีนี้เอ้า เอาธรรมเข้ามาเป็นสักขีพยาน
เป็นเครื่องต้านทานกันเดี๋ยวนี้นี้ ฆ่าสัตว์ไม่เป็นบาปหรือ ให้เขาจุดเอาลากเอาพ่อของเรา
หรือแม่ของเรา หรือผ้าของเราหรือเมียของเรา หรือลูกกำลังรัก ๆ หลานกำลังรัก ๆ
ของเรามาฆ่าต่อหน้าต่อตาของเราเป็นยังงี้ เราเห็นเป็นสำคัญไหม

นี่ละเอาธรรมเข้ามาแยก ใครก็ตาม โลกกระเทือนเลยถ้าเห็นอย่างนี้ แม่ของเรา
เขาจุดลากมาฆ่าต่อหน้าต่อตานี้ เราจะเป็นคนใจ خونซุงได้หรือ ถ้าเป็นอย่างหลวงตา
บ้วนนี้คอขาดทันทีเลย ใครจะมาฆ่าแม่หลวงตาบ้วน หรือสมมุติว่าหลวงตาบ้วนมีเมีย ใครมา
ลากเมียของหลวงตาบ้วนไปฆ่าต่อหน้าต่อตา คนนั้นต้องคอขาดทันทีเลย ให้คิดนิสสัย
วาสนาอย่างนั้นอย่างนี้ คิดถึงเวล่ำเวลานี้จะไม่คิด จะฆ่าอย่างขาดสะบั้นไปในทันทีทันใด
เอ้า ใครเก่งเอ้ามา มาฆ่าแม่หลวงตาบ้วน ฆ่าเมียหลวงตาบ้วน ฆ่าลูกฆ่าหลานหลวงตาบ้วน
หลวงตาบ้วนจะฟัดให้คอขาดสะบั้นไปหมด คอหลวงตาบ้วนไม่เสียดายยิ่งกว่าเราเสียดาย
คอพ่อคอแม่ของเรา

นี่ละคุณค่าแห่งการรักษาชีวิตกัน เราเอาของอันสำคัญ สมบัติอันสำคัญมาอังกั้น
ซี ไม่อย่างนั้นก็เห็นว่าการฆ่ากันไม่เห็นเป็นของสำคัญ ๆ ก็ฆ่าได้ทั่วโลกทั่วสงสาร
พระพุทธเจ้าเอาสิ่งสำคัญมาตันไว้อย่างนี้เป็นยังงี้ ใครจะฆ่ากันได้ลงคอไหมนี่ละคิดดู

อทินนาทาน ก็เหมือนกัน ถ้าเราไปหาฉกหาลักหาปล้นหาสะดมที่ไหนก็ได้ไม่
สำคัญ ให้เขามาบีบบคอเรานี้ ฆ่าหมดทั้งคน ไม่ว่าสมบัติเงินทองข้าวของบ้านเรือน ทั้งฆ่า
ทั้งเผาบ้านเผาเรือน เผาไปหมดແหลกแตกกระจายไม่มีอะไรเหลือ เราจะลงใจให้เขาฆ่า
ได้ไหม ให้เขาขโมยได้ไหม ให้เขาทำลายอย่างนี้ได้ไหม เมื่อเราลงใจไม่ได้ก็ต้องเห็นใจ
ซึ่งกันและกัน

โลกนี้เป็นของสำคัญมากที่หัวใจ สมบัติเงินทองข้าวของให้กันด้วยความพอใจนี้
ให้เท่าไรเป็นอันว่าให้ได้หมดไม่เสียดาย มีความขี้มขี้มแจ่มใสทั้งผู้ให้ทั้งผู้รับ ถ้าหาก
ว่ามาขโมยมาฉกมาลักเอาหน้าขาดสะบั้นไปเลย ไฟบรรลัยกัลป์เผาโลกทันที ต่างกันอย่าง

นี้ ท่านจึงไม่ให้ขโมยกัน สมบัติเงินทองข้าวของก็เสียไปหายไป หัวใจคนนี่ซึที่เสียมาก ขาดสะบันลงไปที่นั่นนี่ นี่เป็นข้อที่สอง เรื่องศีลไม่สำคัญเป็นยังไงเอาไปพิจารณาซิ ปาณาฯ สำคัญหรือไม่สำคัญให้ท่านทั้งหลายไปเทียบเอา อทินนาทานสำคัญหรือไม่สำคัญ ก็ให้เทียบเอาดังที่กล่าวมานี้

ข้อที่สาม เมียของเราให้เขามาล่วงเกินต่อหน้าต่อตานี้ กาเมสุ มิจฉาจาร ไม่มี หิริโอตตปปะ อยากทำอะไรก็ทำ เอ้า ถ้าอยากทำอะไรก็ทำ มาทำเมียของเราต่อหน้าต่อตา มาเสพมาสมเมียของเราให้เห็นต่อหน้าต่อตานี้เป็นยังไง อันนี้ก็อีกเหมือนกัน หลวงตาบัวฟาดคอขาดในขณะนั้นเลยทีเดียว เอ้า ใครเก่งเข้ามามาเสพมาสมเมียหลวงตาบัวที่รัก ๆ ที่สุดนี้ แล้วมาลากเอาลูกของเรามาเสพมาสมต่อหน้าของเราเป็นยังไง แล้วลากเอาผิวของเราที่รัก ๆ นี้ไปเสพต่อหน้าต่อตา ผู้หญิงคนไหนมันเก่งมาลากเอาผิวของเราไปคอมันต้องขาด นั้นเห็นไหม

เมื่อเป็นเช่นนั้นท่านจึงให้รักษาน้ำใจกัน เพราะหัวใจมีคุณค่าเท่ากัน มีความกระทบกระเทือนเหมือนกันเมื่อเหตุการณ์ที่ควรกระทบกระเทือน นี้ละ กาเมสุ มิจฉาจาร จึงเป็นของสำคัญมาก ให้ต่างคนต่างรักษาขอบเขต รักษาสิทธิ รักษาหัวใจกัน ไว้ด้วยธรรมข้อนี้ กาเมสุ มิจฉาจาร อย่าล่วงล้ำเขตแดน ไม่ใช่ของเรอย่าแตะอย่าต้องของใครเป็นคุณค่าของเขา คุณค่าของเขาเป็นหัวใจของเขา เรอย่าไปแตะต้อง เรอย่าไปทำลาย เมื่อต่างคนต่างรักษาผิวเขา ๆ เมียเรา ๆ ลูกหลานเขาเป็นของเขา ลูกหลานเราเป็นของเรา รักษาตามธรรมที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วโลกนี้จะร่มเย็นเป็นสุข

เฉพาะอย่างยิ่งกามราคะนี้เป็นตัวสำคัญมากที่สุด รุนแรงมากที่สุดไม่มีอะไรเกินตัวราคะ ความโลภก็เกิดขึ้นจากราคะ ความโกรธก็เกิดขึ้นจากราคะ เมื่อไม่ได้สมใจแล้ว ก็ต้องโกรธ ราคะเป็นตัวหนุนสำคัญมากที่สุด ราคะนี้ปล่อยตามเรื่องของมันแล้ววิชาอะไร ๆ สู้ไม่ได้ ราคะนี้รุนแรงมาก เฉพาะมนุษย์ของเราถ้าไม่มีศีลธรรมเข้าครอบงำรักษาไว้ ให้พอเหมาะพอดีพอสวยงามตาแล้ว มนุษย์ของเราจะร้ายกาจที่สุดเลย เรียกว่าเป็นกามโหด โหดที่สุดในเรื่องกาม ไม่เลือกผิวใครเมียใครหญิงไหนชายไหน ปิดกันไปหมด ๆ เลย เรียกว่ากินไม่เลือก แบบยักษ์ เขาเรียกว่ากามยักษ์ คือคนไม่มีศีลมีธรรมกลายเป็นกามยักษ์ กินได้ทั้งนั้น

แม้ที่สุดหมามันก็ไปเสพได้เพราะกามมันกำเริบ ดีไม่ดีหมาในกรุงเทพของเรานี้ จะไม่มีเหลือสักตัวในบ้านในเรือน เพราะกามโหด กามโหดนี้มันกำเริบ มันพึดมันเหวี่ยงได้ทุกอย่าง แล้วพูดถึงเรื่องกามกำเริบ กามมีอำนาจมากนี้หมาก็สู้ไม่ได้เหมือนกัน เพราะหมาเขามีตามเวลาเท่านั้น ถึงเวลาเดือน ๙ หรือเดือน ๑๒ เขาคึกเขาคะนอง มีเห่ามีหอนมีกั๊กมีจิ้งอันเป็นธรรมดาของราคะกำเริบ มันต้องเป็นฟินเป็นไฟไป

ด้วยกันแล้วเขาก็ระงับดับกันไปได้ แต่เราจะตัดทอนของมนุษย์นี้ไม่มีกาลมีเวลา ไม่มีสูงมีต่ำ ไม่มีที่ลับที่แจ้ง ไม่มีหิริโอตตปปะคืออย่างอายุไม่มี ถ้าไม่มีธรรมเข้าครอบงำเสียเท่านั้น

เท่าที่เราดูกันได้สบายพองามตาบ้างเวลานี้ ก็เพราะศีลธรรมเป็นเครื่องบังคับกดขี่มันไว้ภายในจิตใจ หากมันจะเป็นอยู่ภายในจิตใจก็ไม่ให้แสดงออกทางกิริยามารยาท ก็ดูว่างามตา ๆ มองเห็นกันก็งามตา ไม่งามยังงั้นธรรมระงับเอาไว้บังคับเอาไว้ ถ้าปล่อยให้กิเลสมันออกแสดงนี้ โอ๊ย เป็นหมาไปหมดเลยคนเรา หมาสู้ไม่ได้ หมาในกรุงเทพฯ นี้จะไม่เหลือสักตัวเดียว ยิ่งทะเลมันห่างไกลขนาดไหนหมาจะวิ่งอ้าวเลยเทียบนะไม่มีเหลือ ตัวไหนก็หนีตาย ๆ สู้มนุษย์กามโหดนี้ไม่ได้ ลงทะเลหมด นี่เวลากลับไปจากนี้แล้วไปถึงบ้านถึงเรือนเจ้าของแล้ว ให้ไปดูบ้านเจ้าของบ้างนะ ใครเลี้ยงหมาไว้ก็ตัวเวลานี้หมาตกค้างอยู่ในบ้านหรือไม่ กามโหดไม่กลืนไปหมดแล้วหรือ หรือหายลงทะเลก็ไม่ทราบได้

นี่ละหลักใหญ่ของ กามเมสุ มิจฉาจาร มันให้โทษขนาดไหน เรายังส่งเสริมว่าเป็นของดีของดีอยู่หรือ โลกจะพินาศเพราะกามโหดนี้เอง ไปศึกษาเล่าเรียนที่ไหน ๆ มากี่ตาม กามโหดกามราคะนี้ต้องเป็นเจ้าอำนาจครองบ้านครองเรือน ครองสถานที่ทุกแห่งทุกหน ไม่ว่าสถานที่ศึกษาเล่าเรียน สถานที่ทำงาน สถานที่ไหน ๆ ก็ตามกามกิเลสนี้จะเป็นเจ้าอำนาจครองไปหมด แม้ที่สุดเช่นอย่างเราเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์นี้เหมือนกัน มีทั้งหญิงทั้งชายพวกหนุ่มพวกสาวนี้มามั่วมาสุ่มเป็นหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ อยู่นี้มีจำนวนมากน้อยเท่าไร เราไม่อาจทราบได้ ให้ต่างคนต่างระวังตัวเอาเองบรรดาลูกหลานทั้งหลาย

เพราะเหตุว่ากามกิเลสนี้ไม่เลือกหน้า ยิ่งหญิงยิ่งชายหนุ่มสาวด้วยแล้วยิ่งเสาะแสวงหาแต่กามกิเลสยิ่งกว่าหลักวิชาที่เรียนมา สุดท้ายมันก็เสียไปทั้งหมด วิชาเรียนไปก็เลยเป็นเครื่องประดับเฉย ๆ เป็นชื่อเป็นเสียงเป็นเครื่องประดับร้าน ตัวกามกิเลสมันทำลายไปหมดเป็นคนสิ้นท่า ดีไม่ดีฆ่าตัวตายเพราะไม่สมหวัง ชายหนุ่มหญิงสาวมักเป็นกันมากในสิ่งเหล่านี้ เพราะทำตามกามกิเลสไม่มีธรรมยับยั้ง ถ้ามีธรรมยับยั้งแล้วต้องมีกาลมีเวลามีที่เหมาะที่สมที่ควร กาลเวลาอันควรมี เพราะโลกนี้ไม่สิ้น กามไม่พาลิ้นแล้วโลกเหล่านี้ต้องมีกามด้วยกันทั้งนั้น แต่ให้มีศีลธรรมเป็นเครื่องระงับดับกันไว้แล้วก็จะพอยยับยั้งตั้งตัวได้

ผู้ที่เป็่นนักศึกษาก็ต้องเป็นผู้หาความรู้วิชาเป็นอรรถเป็นธรรมยับยั้งซึ่งตัวได้ ถึงกาลเวลาหญิงชายจะไม่ให้เป็นคู่เป็นเมียกันนี้เป็นไปไม่ได้ แม้แต่หมาเขาก็ยังมีทำมมนุษย์เราจะมิไม่ได้ เพราะกามกิเลสมันบังคับหัวใจให้เป็นได้ด้วยกัน แต่ให้มีศีลธรรม

เป็นเครื่องกำกับรักษาแล้วก็พองามตา เป็นคนที่มีคุณค่า หญิงก็เป็นกุลสตรีมีสง่าราศี ติดตัว ผู้ชายก็ไม่ล่วงล้ำเขตแดน เป็นชายที่เลวทราม หาได้หากินตลอดเวลา กินตะกลืนตะ เขาเรียกผู้ชายที่เลวทรามที่สุดคือผู้ชายให้กิเลสบีบคอ ให้พากันระมัดระวัง

ธรรมต้องเป็นเครื่องจำเป็นสำหรับเราทุกคน ๆ เอาธรรมเข้าไปแทรกไปแข่งไปรักษาไว้ จะเป็นรถที่มีเบรกห้ามล้อ ไม่ได้เหยียบคันเร่งลงคลอง ๆ จมไปโดยถ่ายเดียว เพียงหลักวิชาที่เราเรียนมานั้น เป็นเครื่องมือของฝ่ายต่ำคือกิเลสตัณหาเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งแล้วเป็นได้โดยไม่สงสัย จึงขอให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้นำธรรมนี้ไปประพฤติปฏิบัติตัวเอง จะมีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ว่าจะป็นชายหนุ่มหญิงสาว ไม่ว่าจะมีความรอบค้วเหี้ยเรือ่นแล้วก็เหมือนกัน เพราะอันนี้มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าชายหนุ่มหญิงสาว ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำว่าครอบค้วเหี้ยเรือ่น มันขึ้นอยู่กับความอยากความทะเยอทะยาน กินไม่พอ ไม่มีความอิมคือตัณหานี้แหละ ไม่มีความอิมพอดตลอดไป

ถ้าเป็นผู้ชายมีหญิงก็คนมันรักหมด รักตะ ๆ ไปเลย มีผู้ชายก็คนถ้าเป็นผู้หญิงแล้วมันรักตะไปเลยเช่นเดียวกัน นี่กามกิเลสมันออกหน้า ๆ นะ หญิงชายเห็นกันไม่ได้ต้องเอาธรรมบังคับเอาไว้ ทำเหมือนกับไม่รู้ไม่เห็นเหมือนกับไม่เป็น ความจริงลึงตัวโหด ๆ ตัวราคะตัณหานี้มันคอยแต่จะกลืน ผู้ชายเห็นผู้หญิงก็อยากกลืน ผู้หญิงเห็นผู้ชายก็อยากกลืน ราคะตัณหา มันอยากกลืนมันอยากกิน แล้วสร้างความเดือดร้อนวุ่นวาย ความฉิบหายไม่สิ้นสุด

แม้ที่สุดผัวกับเมียอยู่ด้วยกันในบ้านในเรือนทะเลาะกันเพราะอะไร ถ้าไม่ทะเลาะกันเพราะกามกิเลสตัณหา มันรุนแรง จนกระทั่งทำลายครอบค้วเหี้ยเรือ่น ลูกเล็กเด็กแดงให้เสียหายไปตาม ๆ กันหมด ก็เพราะกามกิเลสกินไม่พอนี้เอง ถ้ามีผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้นเป็นสุขคนเรา ให้ธรรมเป็นเครื่องครอบครองรักษาแล้วเป็นสุข สงบเย็นใจ ผัวเมียตายใจกันได้ เป็นอวัยวะเดียวกัน อยู่ด้วยกันร่มเย็นเป็นสุข

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเงินเรื่องทองข้าวของมีที่หมิ่นก็แสนก็ล้าน ให้ดูหัวใจซึ่งกันและกันด้วยความเป็นธรรม อะไรใครจะรักมากยิ่งขึ้นกว่ารักเมีย ใครจะรักมากยิ่งขึ้นกว่ารักผัว สิ่งใดจะเป็นที่สงวน สิ่งใดที่จะเป็นพิษเป็นภัยยิ่งกว่าเรื่องกิเลสเหล่านี้ เข้าไปทำลายผัวเมียกันให้แตกร้างจากกัน อย่างน้อยทะเลาะกัน มากกว่านั้นแตกกันไปเลย เพราะกิเลสตัวนี้มันรุนแรงตลอดเวลา จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องรักษา

ท่านจึงสอนไว้ว่าให้มีความมักน้อย คำว่ามักน้อยก็คือว่ามีผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น อย่าหาญู่ง ที่ไหนก็ตามไม่ได้ผิดกัน ผู้หญิงมีที่หมิ่นก็แสนก็ล้าน ๆ ก็มีอันเดียวเท่านั้นแหละ ไม่ได้ผิดแปลกจากเมียของเรา ผู้ชายมีที่หมิ่นก็แสนก็ล้าน ๆ ก็มีอันเดียว ไม่ได้มี

แปลกจากผิวของเราไปที่ไหน มันมีเท่ากันมีอย่างเดียวกัน อย่าตื่นตื่นอย่าเป็นบ้า มีเท่าที่มีนั้นก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไป พอครองความสงบสุขร่มเย็นต่อกันได้แล้ว

ถ้าเอาคนอื่นเข้ามา หลึงกาฝาก ชายกาฝากเข้ามา นั้นละเอายักษ์เข้ามาเผาบ้านเผาเรือนแล้วนะ ให้พากันระวัง ต้องเป็นผู้ใกล้ชิดติดพันกับธรรม กามตัวนี้เป็นสำคัญมาก ทำโลกทำสงสารให้แตกกระจายไปได้โดยไม่สงสัย ถ้าไม่มีศีลข้อนี้เป็นเครื่องบังคับแล้ว โลกจะอยู่ด้วยกันเป็นความผาสุกไม่ได้เลย เฉพาะอย่างยิ่งผิวเมียหาความสุขไม่ได้ เอาเงินมากองไว้เต็มตู้เต็มหีบก็ตาม เงินทองเหล่านั้นจะไม่มี ความหมาย สิ่งที่มีความหมายเป็นไฟเผาหัวใจอยู่นั้นคือผิวกับเมีย ต่างคนต่างออกนอกกลุ่มนอกทางแหวกแนวไปสร้างพินสร้างไฟมาเผากัน ตัวสำคัญอยู่ตัวนี้

เมื่อรักษานี้ได้แล้ว เราจะอยู่จะกินจะหลับจะนอน หรือสมบัติเงินทองมีมากน้อยก็เป็นความสุขไปตาม ๆ กันหมด เพราะส่วนใหญ่เป็นความสุข ถ้าหากว่าอันนี้ได้เสียไปแล้วอะไรก็ไม่มี ความหมายทั้งนั้นแหละ แหกเหลวไปตาม ๆ กันหมด นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าจำเป็นหรือไม่จำเป็น ฟัน้องทั้งหลายพิจารณา เราเป็นชาวพุทธอย่าชาวพุทธแต่ปากเฉย ๆ ให้มีภาคปฏิบัติบ้าง นี่ละศีลข้อที่สาม เราพูดเพียงย่อ ๆ เท่านั้นในศีลข้อที่สาม

มุสา ๆ นั้นเป็นยังไง คนหลอกลวงตมตุนกันให้ลุ่มจมไปมากต่อมาก เรายังไม่เห็นโทษของมันอยู่หรือ เรายังเห็นการไปปิดเม็ดเท็จนี้ว่าเป็นของดีของดีอยู่หรือ พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่เป็นของดี เป็นสิ่งเสียหาย คบกันพูดกันไม่รู้เรื่องกันได้หรือคนเรามีก็บอกว่ามี เป็นก็บอกว่าเป็น เห็นบอกว่าเห็น พูดตามความสัตย์ความจริงมันเชื่อถือกันได้คนเรา อยู่ที่ไหนเชื่อถือกันได้ ถ้าโกหกแล้วแม้ที่สุดผิวกับเมียแตกกันนะโกหกนี้ ผิวจะโกหกเมีย สมมุติว่าผิวโกหกเมีย ไปเล่นกับอีหนูมาทั้งคืนทั้งวันมอมแมมแล้วกลับมาบ้าน เมียก็เป็นเดือดเป็นแค้นเป็นหวังเป็นไย

พอกลับมา ไปไหนมาถามผิว ไปไหนมาเมื่อคืนนี้หายเงิบไป ผิวก็ตั้งข้อโกหกขึ้นทันที เพราะตั้งข้อแก้ตัวไว้แล้วตั้งแต่ยังไม่กลับมา ยิ่งเงิบเมียจะต้องไล่เบี้ยว่าเงิบอะไร พอกลับมาเมียก็ถาม ไปที่ไหนมาเมื่อคืนนี้ ไปฟังเทศน์มา โนนนะเห็นไหมมันโกหก ไปฟังเทศน์มา เทศน์พ่อเทศน์แม่มันอะไร มันไปเล่นกับอีหนูไม่เห็นว่าเป็นโกหกที่เสียหายมาก อย่าริอย่าคิดให้มาทำลายกัน เอาศีลธรรมครอบเอาไว้ พูดกันด้วยความตรงไปตรงมาจะผาสุกร่มเย็น ไม่ว่าใครทั้งนั้นถ้าพูดกันด้วยความสัตย์ความจริง ตายใจกันได้เชื่อถือกันได้คนเรา

ยกตัวอย่างเช่น ฟัน้องทั้งหลายที่มาบริจาคผ่านหลวงตาบัวเวลานี้ หลวงตาบัวได้เชื่อถือตัวเองเต็มหัวใจแล้ว จึงได้ออกประกาศว่าเป็นผู้นำของฟัน้องทั้งหลายในการ

บริจาคเพื่อช่วยชาติบ้านเมือง นี่คือการเชื่อถือกันได้นั่นเอง คนเราถ้าเชื่อถือกันไม่ได้แล้ว จะมีหมิ่นมีแสบมีเท่าไรก็ตาม สดางค์เดียวไม่หลุดมือออกมา เพราะไม่เชื่อถือไม่ไว้ใจ เมื่อเชื่อถือเมื่อไว้ใจกันแล้วมีเท่าไรถึงไหนถึงกัน เป็นอย่างนั้นนะ นี่มุสาให้พากันเห็นโทษตามพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

สุรานั้นเราก็ชี้แจงพูด ไปที่ไหนเห็นแต่คนเป็นบ้าสุรา ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่มีความหมายยิ่งกว่าบ้าสุรา บ้าสุรากำลังมีอำนาจวาสนามากนะเวลานี้ ครองบ้านครองเรือนครองงานครองการต่าง ๆ งานไหนไม่มีสุราแล้ว โอ๊ย งานนี้ อับเฉา งานนี้เศร้าหมอง งานนี้ไม่มีสง่าราศี ถ้าที่ไหนมีน้ำบ้าเข้าไปเสริมแล้ว งานนี้ดีไปหมด ชี้ทีละข้อออกเพราะการเมาสุราก็ว่างานนี้ดี ฟัดสุราไปจนชี้แตกมันดีไปทั้งนั้นนะ สุรา ให้พากันไปพิจารณา เราควรจะได้ศีลข้อนี้มาเป็นเครื่องประดับกาย วาจา ใจ ความประพฤติหน้าที่การงานของเราสมกับเราเป็นชาวพุทธ อย่าแหวกแนว

นี่พุทธ ๆ มันมีแต่ชื่อเฉย ๆ ไม่ได้มีพุทธติดตัวเลย แล้วก็บ่นว่าโลกนี้ร้อน บ้านเมืองล่มจม ไม่ล่มจมยังงั้นตัวกิเลสตัณหา มันกลืนทุกวันเผาทุกวัน นี่ก็กำลังจะถึงปีใหม่แล้วนี่นะ วันพรุ่งนี้ก็จะเป็วันปีใหม่ส่งปีเก่าแล้ว ปีใหม่ส่งปีเก่ามันส่งไปจากไหน ถ้าไม่คว่าเอาเงินในกระเป๋าเราไปส่งปีใหม่ปีเก่า ระวังนะกระเป๋าของใครจะไม่มีเหลือนะ ปีเก่าปีใหม่เอาไปถูกลงทะเลหลวงหมดนะ แล้วก็บอกกันว่าให้ประหยัด ๆ มันประหยัดอะไร วันพรุ่งนี้จะเป็นวันปีใหม่ปีเก่าอยู่แล้ว วันพรุ่งนี้เป็นวันถลุงเงิน เราบอกว่าเราเคยสอนมาเต็มที่แล้วทั้งปีใหม่ปีเก่าคนใหม่คนเก่ามันแหละ ถ้าจะดีก็ดี ถ้าไม่ดีก็จำเป็นจะว่าไง วันนี้ก็สอนพี่น้องทั้งหลายอีก ให้ระวังนะปีใหม่ ๆ ปีใหม่ไม่ได้เป็นใครนะ คนที่ว่าเป็นคนใหม่ปีใหม่นั้นแหละตัวจะเป็นภัยต่อเงินต่อทองต่อข้าวต่อของ มีเท่าไรถูกลงหมดวันพรุ่งนี้ ให้ระวังตัวภัย ปีใหม่อย่าไประวังมันมาก ให้ระวังตัวภัยคือเราเอง ที่เข้าใจว่าปีใหม่นั้นละมันจะเผาตัวเอง

วันนี้ก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังตามกำลังความสามารถแห่งธาตุแห่งขันธ์ หากว่าผิดพลาดประการใด เราพูดตามหลักความจริงให้พี่น้องทั้งหลายได้ฟังอย่างถึงใจ ที่กิเลสมันทรมาณพวกเรานี้ถึงใจมาสักเท่าไรแล้ว ไม่มีใครกล่าวถึงกล่าวขวัญถึงมันเลย ไม่มีใครตำหนิติโทษมันเลย นี่เอาธรรมมาชะมาล้าง วันนี้พูดถึงเรื่องธรรมชำระความสกปรกของกิเลส เรื่องของกิเลสที่กล่าวมานี้เป็นความสกปรกอย่างยิ่ง จึงต้องเอาธรรมมาชะมาล้างให้พอมองดูได้ คนทั้งคนอย่าเป็นคนสองสสิ่ง คนหนึ่ง ๆ มีแต่คนไม่เต็มบาทนะเวลานี้ มีอย่างมากสองสสิ่ง สองสสิ่งกิเลสกลืนไว้แล้ว ๆ หาความดีไม่มี เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ขาดตาบาทตาเต็ง หาความดีติดเนื้อติดตัวไม่มี จึงให้สร้างจิตใจให้ดี

สร้างใจเป็นของสำคัญมาก อย่าลืมคำว่าพุทฺโธ ธัมโม สังฆโม เวลาจะหลับจะนอน อย่างน้อยเข้าห้องพระ ให้ตั้งหน้าตั้งตาอบรมเจ้าของได้เพียงสิบนาทียังดี นั่งภาวนา บังคับจิตใจด้วยสติ นึกคำบริกรรมพุทฺโธ ๆ อยู่ภายในใจ มีสติครอบงำอยู่นั้น จิตใจจะสงบตัวเข้าไป ๆ แล้วจะเย็นภายในใจ เมื่อเย็นภายในใจแล้วใจจะมีคุณค่าขึ้นมาให้เห็น ชัดทีเดียว จากนั้นเราก็อบรมเรื่อย ๆ ใจมีความสงบมากน้อยเพียงไร เรียกว่าสร้างคุณค่าของใจขึ้นมาให้เห็นประจักษ์ ๆ ต่อจากนั้นไปใจก็เป็นความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา อย่างพระพุทธเจ้าเป็นโลกวิทูรู้แจ้งโลก พระอรหันต์สิ้นกิเลสสิ้นเพราะอะไร เพราะการอบรมใจมาสอนพวกเราอยู่เวลานี้ ให้เราได้ยึดนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์เป็นหลักใจ

เวลานี้ชาวพุทธเราขาดหลักใจมากทีเดียวนะ ขอภิกษุต้องขอพูดเพราะเราเป็นผู้นำ ทางศาสนา เอาศาสนามานำพี่น้องทั้งหลาย เอาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาโปรดโปรดพี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธให้รู้เนื้อรู้ตัว พยายามปรับเนื้อปรับตัว อันไหนที่ไม่ดีให้แก้ไขตัดแปลง แล้วสิ่งที่ดีให้ส่งเสริมให้ดีขึ้น ๆ สมกับเราเป็นชาวพุทธ

เฉพาะอย่างยิ่งคือการภาวนา นี่คือหลักใจชั้นเอก ให้พุทฺโธ ๆ พุทฺโธไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย กระเทือนพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์คำว่าพุทฺโธคำเดียวเท่านั้น เข้าที่หัวใจเรา แล้วใจเราก็เป็นใจที่สว่างงาม มีสง่าราศี มีความเยือกเย็นเป็นสุขและรู้เนื้อรู้ตัว แล้วการอยู่การเป็นการไปของเรา เมื่อเราสร้างใจของเราดีแล้ว ความเป็นอยู่และความตายไปก็มีความแน่นอนหมั่นคงในตัวของเราเอง ไม่ได้เดือดร้อน ตายไปก็เป็นสุข คนมีหลักใจ ทาน ศีล ภาวนา นี่ก็เป็นเครื่องบำรุงใจของเรา เป็นหลักใจของเรา การภาวนาเป็นสำคัญมากที่สุด สร้างลงไปจิตใจ

เราอย่าเมินอย่ามองตั้งแต่ด้านวัตถุ สิ่งนั้นดีสิ่งนี้ดี มันเคยทำลายมามากต่อมาก แล้ว ความต้องการมาก ความอยากความทะเยอทะยานก็มีมาก ความหวังมีมาก ติดหนี้ มากเป็นทุกข์มาก ถ้าพุทฺโธ ๆ เข้าในใจแล้วจะมีการยับยั้งชั่งตัวได้พอประมาณ นี่ละการ แสดงธรรมในวันนี้ หากว่าขาดตกบกพร่องผิดพลาดประการใด ก็เราเทศน์ในฐานะ หลวงตากับลูกกับหลานถือเป็นกันเอง นำธรรมะพระพุทธเจ้ามาชะมาล้างสิ่งที่สกปรก โสมมทั้งหลายให้กระจัดกระจาย กาย วาจา ใจ ความประพฤติของเราก็จะค่อยมีความ สะอาดขึ้นทั่วหน้ากัน และการแสดงธรรมในคราวนี้ขอความสุขความเจริญจงมีแก่ บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ